

Arrest

nr. 253 378 van 22 april 2021
in de zaak RvV X X / VIII

In zake: 1. X
2. X

handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 28 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de brieven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2021 waarin wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregelen niet langer is opgeschort en verzoekers worden aangemaand om opnieuw gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 september 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De nuttige feiten worden in de nota's met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Eerste verzoeker en tweede verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Bagdad op 20.11.1988 en 01.08.1978. Verzoekers hun minderjarig kind is geboren te Bagdad op 10.05.2013.

Op 30.05.2015 betrad tweede verzoeker het Rijk

Op 01.06.2015 dient tweede verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28.11.2015 kwamen eerste en derde verzoeker het Rijk binnen. Op 30.11.2015 dienden zij een verzoek om Internationale bescherming in.

Op 15.04.2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers.

Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 175 225 dd. 22.09.2016 de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd.

Op 21.04.2016 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) ten aanzien van verzoekers.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 228 973 dd. 19.11.2019 het beroep verworpen.

Op 20.10.2016 diende verzoekende partij een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 14.10.2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot niet in overwegingname van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 199 608 dd. 12.02.2018 het beroep verworpen.

Op 11.10.2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) ten aanzien van verzoekers.

Op 04.02.2017 diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Nederland in.

Op 18.07.2017 werden verzoekers teruggestuurd naar België in het kader van de Dublin III-Verordening.

Op 06.08.2018 dienden de minderjarige kinderen van verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29.01.2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige kinderen.

Op 28.08.2018 diende verzoekende partij een derde volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 12.04.2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende weigering van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nrs. 225 104, 255 106 en 255 107 dd. 22.08.2019 het beroep verworpen.

Op 18.09.2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en werd op dezelfde dag betekend (bijlage 13quinqies).

Op 18.09.2019 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) aan tweede verzoeker betekend.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nrs. 223 992 en 233 991 dd. 12.03.2020 het beroep verworpen.

Op 04.12.2019 dient tweede verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 11.12.2019 dient eerste verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in, alsook de minderjarige kinderen van verzoeker.

Op 30.04.2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing houdende de onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekers."

Op 18 januari 2021 verstuurt de verwerende partij brieven naar verzoekers. In deze brieven kan op identieke wijze het volgende gelezen worden:

"[Mijnheer]
Mevrouw,

+ 2 kinderen: [...]

Op datum van 18/09/2019 maakte U het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan U nog geen gevolg heeft gegeven.

In toepassing van artikel 52/3, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mee dat de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel niet langer opgeschort is. U dient derhalve opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/09/2019."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Vermits de zaken X en X betrekking hebben op identiek luidende brieven en verzoekers echtgenoten zijn, is het voor een goede rechtsbedeling aangewezen beide zaken te voegen.

2.2. De verwerende partij werpt het volgende op in haar nota's:

“Verwerende partij vast stelt dat verzoeker beroep instelt tegen de “beslissing” van 18.01.2021. Dit betreft echter een loutere mededeling dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2019 opnieuw uitvoerbaar is en dat daar bijgevolg gevolg dient aan gegeven te worden, hetgeen dus een loutere uitvoeringsmodaliteit is. Deze uitvoeringsmodaliteit kan niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoekende partij wijzigt (cfr. R.v.S, nr. 174.717, 20.09.2007).

Het beroep dat werd ingesteld tegen deze uitvoeringsmodaliteit is dus onontvankelijk.”

2.3. Wat voorligt zijn brieven waarin de verwerende partij in toepassing van artikel 52/3, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) meedeelt dat de uitvoering van vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, met name die van 18 september 2019 (bijlagen 13 quinquies), niet langer is opgeschort en verzoekers hieraan dus gevolg dienen te geven.

2.4. Artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen”.

2.5. Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 september 2019 niet langer is opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet. Verweerder doet niet meer dan verzoekers hierop per brief te wijzen.

2.6. Deze inlichting kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die negatieve rechtsgevolgen met zich meebrengt voor verzoekers.

2.7. Uit de brieven kan worden afgeleid dat verweerder niet van oordeel was dat een verlenging van de uitvoeringstermijn van de betrokken bevelen om het grondgebied te verlaten nodig was. Dit is ook niet meer dan een (impliciete) inlichting.

2.8. Indien verzoekers van oordeel waren dat een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 september 2019 zich opdrong, hadden zij hiertoe overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een aanvraag kunnen indienen bij de verwerende partij, quod non.

2.9. Het gegeven dat de verwerende partij in casu uit eigen beweging een evaluatienota heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

2.10. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet is qua werkingssfeer te vergelijken met artikel 52/2, §3 van dezelfde wet. De Raad wijst er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/19 van 18 juli 2019, na onder meer artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te hebben geciteerd – dat de verwerende partij oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven –, n.a.v. de klacht van de verzoekende partijen in de zaken waarin het Hof werd gevat, namelijk dat artikel 1/3 van de wet van 15 december 1980 een in het verleden afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten doet “herleven”, terwijl de situatie van de

vreemdeling intussen kan zijn geëvolueerd en terwijl zijn verwijdering van het grondgebied zonder nieuw onderzoek van zijn situatie zou kunnen leiden tot de schending van zijn grondrechten, heeft gesteld:

“B.7.5 Zoals de Ministerraad opmerkt, veronderstelt de toepassing van die bepalingen met inachtneming van de in B.7.3 vermelde verdragsbepalingen noodzakelijkerwijs dat, met name in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van de beslissing tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

2.11. De Raad wijst er voorts nog op dat het arrest Gnandi van het Hof van Justitie van 19 juni 2019 niet tot een andersluidend oordeel kan luiden. Immers had dit arrest betrekking op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing trof, maar voordat de beroepstermijn bij de Raad was verstreken of voordat de Raad uitspraak had gedaan over het ingediende beroep tegen deze beslissing (oud artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet voor de wetswijziging van 21 november 2017). Thans werden de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 september 2019 gegeven op grond van artikel 52/3, §3 (nieuw) van de Vreemdelingenwet, dus nadat de Raad bij arresten 225 104, 255 106 en 255 107 van 22 augustus 2019 de beroepen had verworpen die verzoekers hadden ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2019 tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Uit de oplijsting van de feiten in de nota's met opmerkingen blijkt dat verzoekers al eerder bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies) kregen uitgereikt in hun zeer uitgebreid asielparours. Ook na de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 september 2019 zetten verzoekers (tevergeefs) hun asielparours weer verder.

2.13. Indien de verwerende partij ertoe zou worden genoopt om, als ze toepassing maakt van artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling telkens nog te horen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alvorens te besluiten of deze uitvoering moet geven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, dan wordt deze bepaling inhoudsloos. Immers legt ze dan de verwerende partij dezelfde verplichting op als bij het treffen van een terugkeerbesluit/verwijderingsmaatregel. De brieven strekken er echter niet toe een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel op te leggen, wel herinneren ze eraan dat verzoekers gevolg moeten geven aan eerder getroffen terugkeerbesluiten.

2.14. In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten *“de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen » en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, « niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg”* (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75-76).

2.15. De Raad merkt ten overvloede op dat de verzoekende partijen hetzelfde middel en hetzelfde betoog ontwikkelen dat ze reeds hebben ontwikkeld in de beroepen die zij op 12 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies) van 18 september 2019.

2.16. In de arresten van de Raad van 12 maart 2020 met nrs. 233 991 en 233 992 werden de door de verwerende partij gemaakte evaluatienota's in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoordeeld en kwam de Raad tot de vaststelling dat noch deze bepaling, noch artikel 8 EVRM noch de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden door de verwerende partij. In deze arresten kan voorts onder meer het volgende worden gelezen:

“In zoverre de verzoekende partijen wijzen op hun vlucht uit Irak en de redenen hiertoe, stelt de Raad vast dat de verwerende partij op de hoogte was van deze verklaringen van de verzoekende partijen, zodat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij door het gehoord worden elementen hadden kunnen aanbrengen die de verwerende partij niet gekend waren en de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen voor het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid hebben gehad hun asielmotieven uiteen te zetten alsook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielmotieven heeft beoordeeld, doch niet aanvaard.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zij vijf jaar geleden hun land dienden te verlaten en zij door hun vlucht zich niet meer kunnen baseren op een sociaal of familiaal netwerk om hen op te vangen in Irak, beperken zij zich tot loutere beweringen waarbij tevens dient vastgesteld te worden dat aan de redenen voor hun vlucht uit Irak geen geloof werd gehecht, zodat zij niet aannemelijk maken dat, indien zij gehoord waren geweest, zij nog concrete en relevante elementen hadden kunnen aanbrengen bij de verwerende partij die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij ook op de hoogte was van de vragen tot internationale bescherming van de verzoekende partijen in België en in Nederland en de in dit kader genomen beslissingen en arresten, zodat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat zij door het gehoord worden elementen hadden kunnen aanbrengen die de verwerende partij niet gekend waren en de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Bovendien verduidelijken de verzoekende partijen geenszins op welke wijze voormelde elementen van invloed kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Gelet op het gestelde in de punten 3.2.3. en 3.2.4. maken de verzoekende partijen door te stellen dat zij en hun oudste zoon goed Nederlands spreken, hun oudste zoon Nederlandstalig onderwijs volgt, zij hier hun sociaal netwerk hebben en alhier geïntegreerd zijn, hun jongste zoon werd geboren in Nederland en zij vrezen dat zij omwille van de vlucht en langdurige afwezigheid niet in de mogelijkheid zijn in hun herkomstland om in hun basisbehoeften te voorzien waardoor ook de scholing niet gegarandeerd is, evenmin aannemelijk dat zij, indien gehoord, elementen hadden kunnen bijbrengen die de verwerende partij niet gekend waren en die van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat het kunnen meedelen van bepaalde informatie had kunnen leiden tot een andere beslissing of de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.”

alsook:

“In zoverre de verzoekende partijen menen dat niet blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de scholing van de kinderen en het feit dat het jongste kind in Nederland geboren is, dat de belangen van de kinderen nochtans dienen te primeren, gaan zij voorbij aan de duidelijke bekommernis van de gemachtigde dat de eenheid van het gezin wordt gevrijwaard bij een terugkeer naar het herkomstland. De verzoekende partijen voeren immers enkel aan dat hun oudste zoon schoolloopt in het Nederlandstalige onderwijs en Nederlands spreekt, dat hun jongste zoon geboren is in Nederland alsook, en dit zonder enig bewijs, dat zij niet in de mogelijkheid zullen zijn om in hun basisbehoeften te voorzien en hierdoor ook de scholing van de kinderen niet gegarandeerd is. Door het enkel wijzen op hun vijfjarige afwezigheid uit Irak en hun vlucht uit Irak, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat zij bij een terugkeer niet in de mogelijkheid zullen zijn in hun basisbehoeften te voorzien. Zij tonen evenmin aan dat scholing voor de kinderen niet gegarandeerd zal zijn, zodat zij niet aannemelijk maken dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen niet heeft in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Betreffende het Nederlands spreken, verduidelijken de verzoekende partijen ook niet op welke wijze dit feit zou aantonen dat een terugkeer naar het herkomstland zou ingaan tegen het hoger belang van hun oudste zoon. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat niet blijkt, en de verzoekende partijen ook geenszins verklaren in hun verzoekschrift, dat hun oudste zoon de taal van het land van herkomst niet machtig is. Betreffende de scholing in België wijst de Raad erop dat het hoger belang van de kinderen niet louter samenvalt met het recht op onderwijs van de kinderen. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen,

neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

In de mate dat het welzijn van de minderjarige kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet ipso facto toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen schaadt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij gebiedt de verzoekende partijen enkel om, samen met hun minderjarige kinderen, het grondgebied te verlaten. Het komt aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in Irak verder te zetten. Bovendien tonen de verzoekende partijen op geen enkele wijze aan dat er in Irak geen geschikt onderwijsaanbod voor hun kinderen voorhanden is of dat scholing niet gegarandeerd zou zijn.

Met het loutere betoog dat het jongste kind in Nederland werd geboren en dat de oudste zoon schoolloopt in het Nederlandstalig onderwijs en goed Nederlands spreekt, tonen de verzoekende partijen aldus niet aan dat de gemachtigde het hoger belang van de kinderen heeft miskend of dat hij dienaangaande een onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Voorts beperken de verzoekende partijen zich tot de loutere bewering dat zij omwille van hun vlucht uit Irak en hun langdurige afwezigheid uit het herkomstland – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat aan hun vluchtrelaas geen geloof werd gehecht – niet meer in de mogelijkheid zouden zijn om in hun basisbehoeften te voorzien waardoor ook de scholing niet gegarandeerd zou zijn. De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij niet meer in de mogelijkheid zullen zijn in hun basisbehoeften te voorzien alsook niet dat scholing niet gegarandeerd zou zijn bij terugkeer, zodat zij ook niet aannemelijk maken dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen over het hoofd heeft gezien.

De verzoekende partijen tonen geenszins in concreto aan dat het welzijn van de kinderen en aldus het hoger belang van de kinderen werd miskend door te oordelen dat het in het belang is van de kinderen om bij hun ouders te blijven”.

2.17. Hieruit kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun middel. De asielprocedures die zij hebben ingesteld na 18 september 2019 hebben tot niets geleid. Zij tonen door louter een schoolattest te voegen aan hun verzoekschrift niet aan dat hun situatie is geëvolueerd sedert de afgifte van de bijlagen 13quinquies van 18 september 2019 die gepaard ging met een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – en die wettig werd bevonden bij bovenvermelde arresten van 12 maart 2020 – zodat de verwerende partij niet dienstig in haar evaluatienota in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kon stellen dat er “geen wijzigingen [zijn] sinds het vorig “bevel om het grondgebied te verlaten” van 18/09/2019”.

2.18. Derhalve is het beroep onontvankelijk.

3. Korte debatten

De beroepen tot nietigverklaring zijn onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA